

om det. Jeg maa maaske have Lov til overfor det ærede Medlem at citere mine Udtalelser forleden Dag. Jeg sagde udtrykkelig: „Jeg erkender Berettigelsen af disse Udtalelser, men naar det ærede Medlem Hr. Korsgaard stiller sig saaledes overfor store industrielle Virksomheder, ledede af fremragende, dygtige Forretningsmænd, synes det mig noget ejendommeligt, at han stiller sig paa lige det modsatte Standpunkt overfor Statsbanerne, som ogsaa købte store Beholdninger til høje Priser, fordi man lige saa lidt som disse fremragende Forretningsfolk var i Stand til at se ind i Fremtiden og vurdere Forholdene, saaledes som de er blevet. Det var der overhovedet ingen, der kunde paa det daværende Tidspunkt.“ Det er netop det, der ikke var, og derfor rettede jeg heller ikke Bebrejdelser mod nogen, fordi de ikke kunde det. For disse Storindustriens Folk har selvfølgelig taget og har maattet tage deres store Tab og har maattet afskrive disse Tab ved at bruge deres Reservebeholdninger. Hvis Statsbanerne havde haft Reserver at skrive af, maatte de ogsaa have skrevet af. Men hvad havde Statsbanerne? Da jeg overtog Ledelsen, overtog jeg den ikke blot med minimale Kulbeholdninger, men da havde vi i de 3 foregaaende Aar, hvor der var en Transport saa stor, som vi aldrig har haft den her i dette Land, opsamlet et Underskud paa over 50 Mill. Kr. i Stedet for, at man naturligvis burde have opsamlet et Overskud langt større end dette Beløb. Hvis Statsbanerne havde været drevet gennem disse Aar ud fra forretningsmæssige Synspunkter om, at vi virkelig skulde have Takster, der kunde give et fornuftigt Overskud, havde Statsbanerne været stillet saaledes, at de ogsaa havde kunnet bære Risikoen uden at være kommet til at tynge paa Staten. Det ærede Medlem mente, at de Kulkøb, der var gjort, var Spekulationskøb, at det var Spekulation. Nu har jeg altid opfattet Spekulation saaledes, at naar Folk spekulerede, spekulerede de for at tjene. Det ærede Medlem nikker; han opfatter det altsaa paa samme Maade. Se, hvis Statsbanerne i den Situation, i hvilken vi var i Foraaret 1920, havde købt Kul for 5—6 Maaneders Forbrug, og saa Situationen paa Kulmarkedet, Brændsels-situationen, havde udviklet sig saaledes, som alle ventede, den skulde udvikle sig i Forsommeren 1920 — jeg siger udtrykkelig: som *alle* ventede —, nemlig i katastrofal Retning, hvad var saa Resultatet blevet, ærede Medlem Hr. Korsgaard? Saa havde vi jo netop spekuleret ved at købe for lidt

med Udsigt til at købe for en billigere Pris. Det var Spekulation! Ja, det ærede Medlem ryster paa Hovedet, men han kan aldeles ikke komme bort fra, at det er det virkelige Forhold. Saa kunde vi være kommet til at staa i den Situation, at Statsbanerne maatte standse paa Grund af Kulmangel. Men vi var klare over, at vi maatte have Kul, maatte have en betydelig Reservebeholdning under de vanskelige Forhold, der herskede hele sidste Aar og langt ind i dette Aar. Jeg udtalte ligeledes ved Finanslovens tredie Behandling i Foraaret, at Statsbanerne under de daværende Forhold paa Kulmarkedet maatte have en Reservebeholdning til mindst 6—7 Maaneders Forbrug. Det var netop, fordi vi stod overfor en Kulstrejke; den udbød ikke saa lang Tid efter og varede i 3 Maaneder. Det ærede Medlem protesterede ikke den Gang imod, at vi burde have en saadan Reservebeholdning. Noget helt andet er, at naar Forholdene paa Kulmarkedet og Arbejdsmarkedet ligger fast, behøver vi selvfølgelig ikke at have en Beholdning til 6—7 Maaneders Forbrug, men sidste Foraar var Forholdene ikke normale, og derfor maatte vi selvfølgelig købe Kul for vedblivende at have en Reservebeholdning i indeværende Aar til 6—7 Maaneders Forbrug. Vi købte altsaa i Forsommeren 1920 til Levering, ikke i April, Maj og Juni, men i Juli—December, netop for at kunne holde en god Reservebeholdning, og vi købte til den Pris, jeg har nævnt: ca. 50 Kr. pr. Ton leveret i Banevogn her i Landet; jeg har ofte nævnt, at dette sikkert vil være Gennemsnitsprisen for de købte Kul. Siden den Tid har jeg modtaget en Oplysning, som jeg ikke vil forholde det ærede Medlem Hr. Korsgaard, som mente, at vi ved disse Køb havde tabt 4—5 Mill. Kr. Lederen af en af vore største Privatbaner har meddelt mig, at Gennemsnitsprisen for hans Kul fra 1. April til Udgangen af Aaret vil ligge omkring 49 Kr. pr. Ton, og saa har man endda fra denne Privatbanes Side disponeret saaledes, at man har ligget med saa lille en Kulbeholdning som paa nogen Maade muligt for at kunne udnytte et eventuelt Prisfald. Og hvorfor kunde man gøre det? Ja, den vedkommende sagde til mig: Det kunde vi gøre, fordi vi vidste, at hvis vi kom i den Situation, at vor Beholdning slap op, og vi ikke kunde faa Kul udefra, saa kunde vi faa fra Statsbanerne til en rimelig Pris. Se, derfor kunde denne Privatbane disponere saaledes; og alligevel er dens Pris blevet ca. 49 Kr. pr. Ton. Jeg tror derfor ikke, man med